

NYELVKINCSTÁR

Bosnyák Viktória

Két bolond százat csinál

A TANÍTÓK
EGYESÜLETÉNEK
AJÁNLÁSÁVAL

Móra

Bosnyák Viktória

Két bolond százat csinál

Móra Könyvkiadó

SZŰCS ÉDUA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

NEGYESEDIK KIADÁS

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz
közvetítését – szigorúan tilos!

*Köszönet Lackfi Jánosnak,
Kokó és Lala keresztapjának.*

Jótett helyébe jót várj!

© Bosnyák Viktória, 2016, 2019
Illusztráció © Szűcs Édua, 2016, 2019
© Móra Könyvkiadó, 2016, 2019

Minden kezdet nehéz

– Jobb félni, mint megijedni, ugye, húgi? – mondta Lala, a koala remegve, miközben kikukucskált a Kossuth réten álló terebélyes tölgy mögül.

– Ahogy mondd, tesó – bólintott Kokó. – Nagy fába vágtuk a fejszénket, amikor Ausztráliából elindultunk. De szerencsére eddig egyszer sem ijedtünk meg.

– Még szép! Hiszen mindenhol féltünk, ahogy kell. Gyakorlat teszi a mestert. Szerinted eleget féltünk már ebben az erdőben is? Mert én nagyon unom.

– Azt hiszem, igen – válaszolt Kokó. – Akár abba is hagyhatjuk.

– Jól van – sóhajtott megkönnyebbülten Lala, bátran kilépett a tölgyfa mögül a rétre, és letette a hátizsákot. Kokó is így tett. Letelepedtek a fűben.

– Hatalmas ez a tölgyfa! Nem is láttam még ekkorát. Az ilyen óriási példány ritka, mint a fehér holló – mondta Lala. – Ehetünk végre? Azt ígérted, uzsonnázhatunk, ha megérkezünk a Nevenincs erdőbe.

– Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó
– felelt a húga. – Együnk! De ne túl sokat, nehogy elfogyjon. Hiszen egyszer hopp, más-szor kopp.

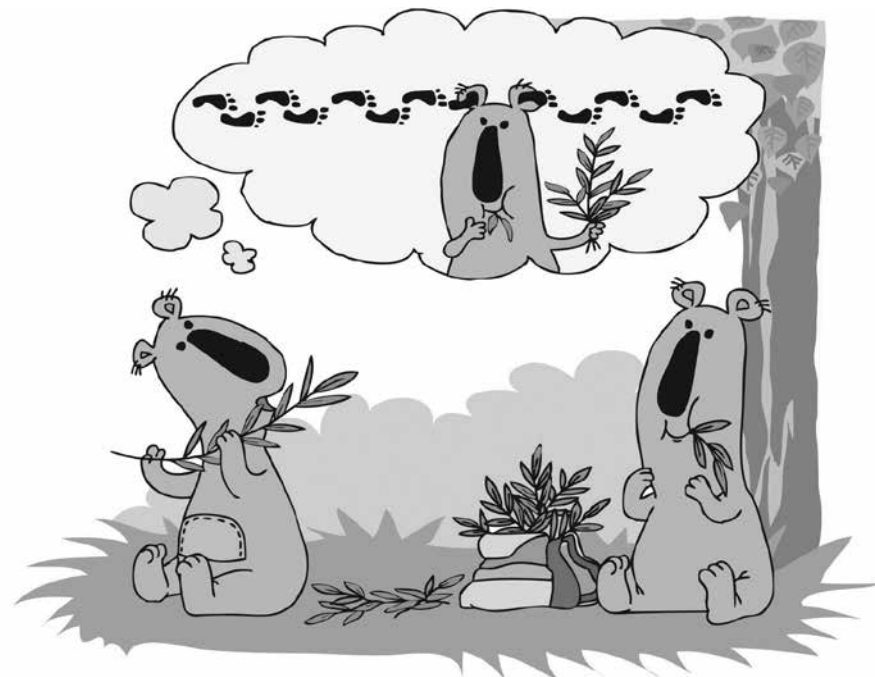
A koalák elővették az elemózsiát, és nekilát-tak falatozni.

– Nem valami friss már ez az eukaliptusz, pedig a jó fajtából csomagoltam az útra. Nem akartam vacakot hozni, elvégre olcsó húsnak híg a leve – jegyezte meg a koalalány, de test-vérét nem zavarta, hogy hervadt az uzsonna. Elégedetten csámcsogott. – Na persze az éhség a legjobb szakács. Ugye tudod, hogy úgy visel-kedsz, mint akinek nem volt gyerekszobája? – folytatta Kokó, aki akkor is adott a jó modorra, ha csak kettesben voltak. – Hányszor mondjam, hogy nem illik böfögni, cuppogni, na meg csám-csogni?! Bár akinek nem inge, ne vegye magára!

– Füttyülök rá. Csak az öregeknek fontos az illendőség. A családban mindenki azt mondja rólad, hogy nem esett messze az alma a fájától – felelt erre teli szájjal Lala.

– Meg persze teli szájjal beszélni is illetlen dolog, ha már itt tartunk. De neked az egyik füleden be, a másikon ki.

– Az illedelmes viselkedés lerágott csont – ka-pott be újabb maréknyi eukaliptuszlevelet Lala.

– Neked inkább falra hányt borsó – legyin-tett Kokó. – De mondtam már, hogy ne pusztítsd el az összes elemózsiát! Több nap, mint kolbász. És itt nincs kolbászból a kerítés.

– Valaki kolbászt emlegetett? – röppent le ekkor egy keselyű a tölgyfa legfelső ágáról, jól megijesztve a két koalát.

– Itt a falnak is füle van? – méltatlankodott Lala, és csuklott egyet.

– Bocsánat! – húzta be pucér nyakát a madár.

– Na tessék! Hukk! – csuklott megint Lala.

– Amelyik kutya ugat, az nem harap. A fi-
vérem kicsit ideges. Rá se ránts! – legyintett
Kokó. – Senki nem tud kibújni a bőréből. Te
dögevő vagy?

– Igen, de a kedvenc csemegém a gyulai kol-
bász – bólogatott buzgón a keselyű. – Persze
a csabai se rossz. De még be sem mutatkoz-
tam. A nevem Kornélia.

– Hukk! – nyújtott mancsot a keselyűnek
a koalafiú.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Hukk –
udvariaskodott a madár, mire a két koala el-
nevette magát.

– A bátyám neve nem Hukk, csak csuklik az
idegességtől. A neve Lala. Én pedig Kokó vagyok.

– Honnan jöttetek? – kíváncsiskodott a ke-
selyű.

– Most érkezünk Ausztráliából.

– Ausztriából? Nem is tudtam, hogy az oszt-
rákok szeretik a kolbászt.

– Nem Ausztriából. Ausztráliából.

– Vagy úgy! – vakarta meg kopasz fejét Kor-
nélia. – Azt se tudtam, hogy az ausztrálok sze-
retik a kolbászt.

– Nem különösebben – jegyezte meg Kokó.

– A koalák pedig egyáltalán nem. Mi nem
eszünk mást, csak eukaliptuszlevelet.

– Pedig a gyulai kolbásznál nincs jobb – bi-
zonygatta a keselyű.

– Ízlések és pofonok – mondta erre Lala. –
Mi maradunk az eukaliptusznál.

– Pofonok? – rémült meg Kornélia. – Vere-
kedni akartok? Jaj, ne! Elfogadom a csabait is.

– Ha ló nincs, a szamár is jó, nem igaz? – je-
gyezte meg Lala. – De nálunk nincsen se gyu-
lai, se csabai kolbász.

– Akkor meg minek mondtátok? – kérdezte
keserűen a keselyű.

– Mit?

– Hát a kolbászt. Kokó az előbb figyelmez-
tetett téged, hogy van, csak nem elég.

A két koala összenézett, és egy jót neve-
tett.

– Vagy úgy! Hogy több nap, mint kolbász? –
kacagott Kokó. – Azt az eukaliptuszra mond-
tam.

– Eukaliptuszos kolbász? Vegetáriánusok-
nak? – kérdezte döbbenetesen Kornélia. – Fur-
csán hangzik, de azért megkóstolnám. Elvég-
re a kolbász az kolbász.

– Hidd el, nincs egy falat kolbászuk sem –
győzködte a madarat a koalalány. – Pedig szí-
vesen megkínálnánk, hiszen jobb adni, mint
kapni. Megkóstolod az eukaliptuszt?

– Kösz, azt nem kérek – mondta csalódottan Kornélia és tovaröppent. A levegőből még visszaszólt: – Pá!

– Szerinted felhúzta az orrát? – kérdezte Lala, de Kokó nem felelt, mert ekkor megszólalt valaki az odvas tölgy magasából:

– Hé, ti koalák! Mit keressztek itt? Ide akartok költözni? Egyébként meg rosszul mondtátok, hogy ssszenki szem tud kibújni a bőréből, mert én bizony ki tudok.

Lala és Kokó csak most vette észre a vastag ágon tekergő kígyót.

– Turisták vagyunk – mondta Lala.
– Világutazók – szólt a húga.
– Ssszevassztok! – siklott lejjebb a tölgyről a kígyó. – A nevem Kamilló. Éreztétek jól magatokat nálunk! Ha ssszükségetek van valamire, csak ssszóljatok!

– Nem akarunk ajtóstul rontani a házba, de szívesen kipihiennénk magunkat – mondta Lala.

– Tesszék csak! – mutatott körbe a farkával Kamilló. – Van itt orgonabokor, azálea vagy mogyoró, bármelyik alatt kellemeszen táborozhattok.

– Nem is tudom – pislogott a rét bokrai felé Lala.

– Mit nem tudsssss? – kérdezte a kígyó, de a koala nem felelt.

– Mondjad már! Néma gyereknek anyja sem érti a szavát – jegyezte meg Kokó.

– Tesszék? – nézett egy nagyot Kamilló. – Milyen gyerekről van szó?

– Úgy értettem, jobb, ha megmondjuk kerek pereg: az sajnos nem felel meg nekünk.

– Nekem aztán édessz mindegy. Hát hol ssszeretnétek szundítani? Tán a föld alatt, a vakondoknál?

– Legszívesebben egy ilyen öreg fán – mondta erre Kokó.

– De ugye nem éppen a legvastagabb ágon?
– hallatszott most a tölgy sűrű lombjából egy álmos hang. – Szép dolog a vendégszeretet, de semmi kedvem odébb mászni innen.

– Ki beszél? – meresztette a szemét Lala.

– A barátom az, a lajhár – válaszolt a kígyó.

– A tölgy legvastagabb ága az ő kedvenc helye, ész nem ssszeret kimozdulni. Fő hobbi-ja a lusssztázkodás.

– Akkor jól meg fogjuk érteni egymást – mondta a koalalány. – Mi a nap két óráját evéssel, a maradék huszonkettőt pihenéssel töltjük.

– Már látlak – mondta Lala, és Kokónak is megmutatta az ágról lelógó, hosszú karú lajhárt. – Hogy hívnak?

– Lajcsi vagyok – nyomott el egy ásítást a lajhár.

– Ne aggódj! Nekünk megfelel bármelyik erős, villás ág. Gyere, húgi, csak semmi cicó!

Lala már indult is sietve felfelé a tölgy vastag törzsén, de húga figyelmeztette:

– Lassan járj, tovább érsz!

– Igazad van – felelt Lala, és lassan, komótosan mászott.

– Rokonok vagytok a lajhárral? – kíváncsiskodott Kamilló. – Szok bennetek a haszonlós-szág.

– Még csak távoli unokatestvérek sem vagyunk – felelte Kokó. – Mi, koalák, Ausztráliában élünk, leveleket eszünk és erszényesek vagyunk.

– Lajci szem fogyaszt mászt, cccak leveleket. Ésssz tudom, hogy van pénztárcája, cak pénze nem ssszok – mondta a kígyó.

– Ne röhögtes, mert leesem! – nevetett erre Lala.

– Mi ebben a viccessz? – méltatlankodott Kamilló. – Hogy üressz a pénztárcája? Miért?

A ti pénztárcátok, vagy buksszátok, vagy micodátok mindig teli van?

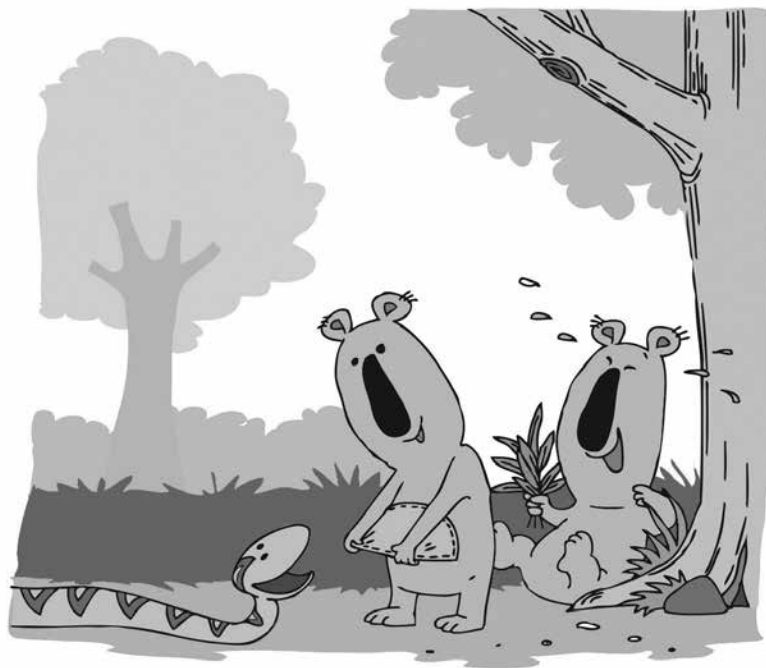
– Nem pénztárcánk van, és nem bukszánk!
– fogta a nevetéstől a hasát Kokó. – Erszényesek vagyunk.

– Mi a különbszég? – kérdezte a kígyó.

– Erszénynek nevezik a zsebünket, ami itt van a pocakunkon, mint a kenguruknak – mutatta a hasát Kokó.

– Ott tartjátok a pénsszt meg a zsepit?

– Ha nem növekszik benne koalabébi, akkor

arra is használhatjuk – mondta erre Kokó. – Én egy kis elemózsiát tartalékolok itt.

– Éssz te, Lala? – nézett fel a fa törzsén kapaszkodó koalára a kígyó. – Mit gyűjtesz az izé... erszényedben?

Erre Lala annyira nevetni kezdett, hogy le is pottyant az avarba, de szerencsére nem ütötte meg magát.

– Mossszt meg mi van?

Lala a hahotázástól nem tudott válaszolni. Kokó felelt helyette:

– A fiúknak nincs erszényük. Ezt mindenki tudja.

– Érdekecssz – mondta a kígyó.

– Nem. Egyáltalán nem érdekes. Engem például egy kicsit sem izgat – szólt fentről a lajhár. – Lehetne egy kicsit halkabban? Nem tudok aludni.

– Nem akarlak kioktatni – szólt fel Lajcsinak Kokó –, de ki mint veti ágát, úgy alussza álmát.

– Kivéve, ha turisták verik a tamtamot az ember ágya alatt – morgott a lajhár.

– Bocsánat – mondta Lala és újra elindult felfelé. – Ígérem, csendben leszünk.

A két koala végül kiválasztott magának egy-egy kényelmes fekhelyet, és biztonságosan befészkelte magát.

– Szép álmokat, húgi! – mondta Lala, és már le is hunyta a szemét.

– Neked is! – felelt Kokó.

– Jó éjszzakát! – sziszegte Kamilló, majd körülnézett. – De hisssen fényessz nappal van!

Ám addigra a koalák már aludtak.

– Psssszt! – mondta erre Kamilló teljesen feleslegesen Lajcsinak, akinek esze ágában sem volt zajongani. Örült, hogy végre csend van.

De nem örülhetett sokáig. Öt perc múlva éktelen horkolás verte fel a tisztás csendjét.

– Horkolnak. Naná, hogy horkolnak – morgott a lajhár. – Mondom horkolnak! – ismételte hangosabban, hogy felébressze a zajosan alvó koalákat.

– Tessék? Horkol valaki? – kérdezte Kokó. – Mert én sosem szoktam.

– Na persze – dünnyögött Lajcsi. – Nyilván én voltam.

Lala tovább hortyogott. Kokó megrázta.

– Mi történt? – kérdezte Lala félálomban. – És hol az a finom, friss eukaliptuszág?

– Éhes disznó makkal álmodik – jegyezte meg Kokó. – Az éhes koala meg eukaliptusszal. Aludj tovább, csak ne zavarod a hortyogásoddal ezt a kedves lajhárt! Meg azt a barátságos kígyót.

– Engem nem zavarssz – mondta Kamilló.
– Nem issz akarok aludni. Megyek, besszámolok rólatok a királynak.

A kígyó arra számított, hogy kifaggatják a királyról, hiszen az ilyesmi mégiscsak ritkaság egy erdőben, de meglepetésére nem ez történt. A koalák egy pillanat alatt újra elaludtak, és elszunnyadt Lajcsi is. Hamarosan már hárman húzták a lóbórt az odvas tölgy koronájában.